

451581

Țara Noastră

Fondator: OCTAVIAN GOGA

Director: ALEX. HODOȘ

ANUL XVII

Nr. 2

26

FEBRUARIE

1938

IN ACEST NUMĂR:

Europa la răscruce de C. Stan; Rapsodul de I. U. Soricu; S'a întors, totuși, o filă de istorie de Ioan Gh. Savin; Leul de Nuși Tulliu; Domnul care protestează de Laokoon; Idealuri, virtuți și scăderi de C. Fundo; Optimism creștin de I. L. Gorgan; Alungați din Apus, evreii devin pretențioși în Răsăritul Europei de Virgil Corodan; Politica și filosofia de Bucur Țincu; Insemnări: jidanii între ei; Martirajul slujitorilor bisericii ortodoxe din Rusia Sovietică; Gazetarii jidani; Pace și buna învoire; Reglementarea presei; Rolul mânăstirilor; Prietenia italo-polonă etc.

BUCUREȘTI

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: STR. BELVEDERE 6, Et. V
ABONAMENTUL PE UN AN 250 LEI

Un exemplar 5 Lei

© BCU CLUJ

Țara Noastră

Europa, la răscruce

Peste Europa bat vânturi de primenire a vechei atmosfere încărcate de rezistențe fără sens, divergențe insuportabile și utopii primejdioase. Se pare chiar că începe o eră nouă odată cu discuțiile tot mai fructuoase privitoare la o proiectată uniune vamală, monetară și militară între Austria și Germania, după demisia d-lui Eden dela Foreign Office și reluarea conversațiilor italo-engleze.

Impotriva prevederilor democratice, axa Berlin-Roma a funcționat cu randament maxim în problema austriacă. Deși se spunea că între Italia și Germania nu s'ar putea niciodată stabili un acord în legătură cu tendințele național-socialiste în Austria, totuși diplomația germană, în perfectă înțelegere cu d. Mussolini, a reușit să facă un pas uluitor de mare pentru democrație, către Anschluss. Reichul „totalitar“ s'a dovedit a fi mai puternic decât încercările cari tindeau să asigure Austriei o viață artificială în cadrul unei organizațiuni internaționale economice în care ea ar fi trebuit să figureze ca națiune independentă. Hotărârile luate la Berchtesgaden au însuflețit poporul german din Austria și schimbările intervenite în atitudinea cancelarului Schuschnigg sunt prefata deplinului succes național-socialist.

Și ca și cum faptul acesta n'ar fi fost suficient să illustreze eșecul unei diplomații care se agită inutil la Geneva fluturând paginile moarte ale pactului, Marea-Britanie, însăși ea, a ocolit Societatea Națiunilor și principiul securității colective, acceptând să discute, separat, o înțelegere cu Italia, după ce a dat pe d. Eden peste bord.

D. Eden, pe cât a fost de frumos și de norocos în viața sa particulară, stârnind gelozii și cucerind succese în peregrinările sale, mai mult sentimentale decât diplomatice, pe atât a fost de nenorocos și de detestat ca purtător de cuvânt al sacrelor ideologii geneveze.

Tânărul ambițios din partidul conservator reușise să se impună lumii întregi într'un moment extrem de penibil pentru Marea-Britanie. Italia, victorioasă, cucerea Abisinia. Ministrul de externe britanic de pe atunci, înțelegând să facă discriminarea necesară între principii și realitate, anticipând biruința cămășilor negre și vrând să evite știrbirea autorității și puterii engleze în colonii și dominioane, a încercat să cadă la un compromis cu Italia înainte ca ea să aibă o integrală biruință militară.

Momentul acela al tratatelor care ar fi însemnat pentru Italia un succes mai mic decât l-a avut mai târziu, a fost însă pierdut. D. Eden s'a ridicat în numele demnității și intransigenții împotriva ministrului de externe britanic, căruia i-a luat locul la Foreign Office.

Trecerea d-lui Eden în fruntea diplomației engleze a însemnat însă o catastrofă pentru imperiu. D. Eden a adus problema abisiniană în discuția Genevei și a început perioada sancțiunilor împotriva Italiei. Sancțiunile n'au fost însă eficiente și Italia, din succes în succes, a ajuns la izbândă finală, cucerind întreaga Abisinie.

După realizarea hegemoniei ei în lume, Marea-Britanie a suportat cel mai mare eșec diplomatic sub conducerea d-lui Eden. Și lucrul acesta s'a datorit faptului că d. Eden a crezut cu entuziasm în Geneva, în pact, în securitatea colectivă. O anumită mentalitate britanică șovăitoare chiar atunci când se arată formal intransigentă, a continuat totuși să-i acorde încredere.

Securitatea colectivă promise o lovitură de moarte; perioada sancțiunilor se terminase lamentabil, o mulțime de state, dintre cari multe fără vina lor, fuseseră antrenate în jocul păgubitor al articolelor pactului; pactul nu funcționase eficient; abstracțiunile geneveze, construite migălos pe-o logică în parte indestructibilă, falimentaseră în fața realităților ilogice și de neînălțurat — dar d. Eden, cu surâsul său de vedetă de ecran, se menținea la Foreign Office, căci îl susținea ipocrizia britanică tradițională, canalizată în lagărul socialist, liberal, laburist și de stânga conservatoare.

Situația aceasta, în parte paradoxală, trebuia să aibă un sfârșit. Omul Genevei era normal să cadă odată cu securitatea colectivă, cu sancțiunile. Anglia nu s'a grăbit totuși să reacționeze, căci reacțiunea ei nu avea încă scop în concepția ramurei realiste a partidului conservator. Să înceapă tratative cu Italia? Nu se făcuse nici o ofertă. În afară de aceasta, mistica Genevei, întreținută abil de tehnica democratică a frontului popular, nu-și epuizase încă flacăra.

Oricum însă lucrurile deveneau tot mai imposibile. Imperiul

proclamat de d. Benito Mussolini era o realitate de nezdruccinat. Unele state l-au recunoscut, iar altele, abandonând politica struțului, au făcut eforturi să scape de mrejele Genevei, încercând o apropiere față de Italia și Germania.

Pe de altă parte, Germania a început tratative cu Austria și întrevăderea dela Berchtesgaden a adus Viena în orbita germană pe axa Roma-Berlin.

Încă odată, prin urmare, Geneva se arăta neputincioasă. Și tocmai când la Londra și la Paris se primea această nouă lovitură, după dușul diplomatic dela Berchtesgaden, urma, după cum fusese aranjat, oferta unor conversațiuni italo-engleze. Totul a fost calculat cu iscusință: una caldă, una rece... Oferta a fost prinsă din zbor la Londra de către d. Chamberlain, exponentul ramurei realiste a partidului conservator, căci d. Eden și de data aceasta refuzase cu încăpățănare să discute cu Italia în afara Societății Națiunilor. Și d. Eden a trebuit să plece după ce Camera Comunelor, în marea ei majoritate, după tristele experiențe făcute, i-a dat un vot de blam reconfortant pentru cei ce nu cred în Geneva, dar cu erori neliniștitoare la Paris.

Astfel s'a sfârșit nu numai o carieră diplomatică de care istoria imperiului britanic va aminti cu amărăciune posterității, dar și o epocă de focuri benegale, de puneri în scenă fără valoare, de discuțiuni sterile și de utopii: Societatea Națiunilor, odată cu căderea d-lui Eden, trece pe un plan cu totul secundar al preocupărilor diplomatice, căci în viața politică internațională au început să primeze realitățile, așa cum sunt ele, netransfigurate de jocurile de lumini artificiale de pe malul Lemanelui și fără aparențele false create de iluziile unei păci eterne și universale ale doctrinarilor înfrățirii poarelor la masa verde dela Geneva.

Consecințele pot fi încalculabile; totul depinde de rezultatele tratativelor anglo-italiene.

În ori ce caz axa Berlin-Roma a dat rezultate extrem de favorabile pentru Germania și Italia și dacă Franța nu va urma Anglia în tratativele anglo-italiene devenind astfel o forță minoră în funcție de interesele britanice, va rămâne izolată în Occident în fața tendinței de înțelegere a celor trei mari puteri.

Și într'un caz și în altul, trecându-se peste declarațiunile de dragoste de circumstanță dela Londra, situația frontului popular francez nu-i de învidiat.

Se înțelege dela sine apoi că frontul popular, fără să mai poată conta pe sprijinul Foreign-Office-ului în care prezida mai înainte d. Eden, exponentul marilor democrații în politica internațională, nu va mai avea de acum înainte puțința de-a reacționa împotriva regimurilor dictatoriale sau naționaliste cu eficacitate, fiindcă nu va avea alături de el imperiul britanic.

Iată, așa dar, pentru ce salutăm cu bucurie scoaterea la pensie din diplomatie a fotogenicului și grațiosului domn Eden, care astăzi din fericire pentru națiunile cari vor să facă o discriminare între politica internă și cea externă și nu admit în nici un caz amestecuri insolite și streine în politica lor internă — stârnește compătimire doar în mijlocul midinetelor, unde gloria lui efemeră e privită din puncte de vedere potrivite seriozității defunctului diplomat.

Apropierea aceasta a Angliei de axa Berlin-Roma, dacă pune în valoare criteriile potrivnice frontului popular și dacă reduce puterea britanică la proporții compatibile cu scara valorilor concrete ierarhizate de biruința Italiei în Abisinia, a Germaniei în Austria și a naționalismului în Spania, izolează în același timp Sovietele.

Moscova, în imposibilitate să mai mizeze pe solidaritatea subrezită anglo-franceză, după eșecurile din îndepărtatul Orient, ca o consecință a funcționării triunghiului de forță Roma-Berlin-Tokio, lipsită de autoritatea forului genevez și cu aparatul de stat blehuit de atâtea asasinate, de opoziție și de incapacitate, aruncă din nou în luptă, ca o diversiune internă și ca o salvare externă, sămânța revoluției permanente și universale. Stalin, prin scrisoarea trimisă opoziției, identifică statul sovietic cu Internaționala III-a, întorcându-se la metodele lui Trotzky, dușmanul său de moarte care biruie iar în Kremlin din exilul său îndepărtat.

După exterminările moscovite, se face, așa dar, o încercare de strângere a rândurilor bolșevice, răvășite de trozkyism și se începe iar ofensiva împotriva civilizației burgheze.

Principiul dinamic al revoluției permanente trebuie să pună însă în gardă întreaga Europă. Anglia se apropie de Italia și Germania. Celelalte state nu admit în nici un chip imixtierea sovietică în regimurile lor.

Ce face Franța?

D. Flandin, fost președinte de consiliu, se întreabă într'un articol publicat în „Le Journal”: „Vom rămâne oare noi singuri în blocul democratic, împreună cu Uniunea Sovietelor și cu Spania Roșie, două țări în care nu domnește nici libertate și nici democrație?.. Fronul popular nu mai poate practica politica sa în Europa fără să a țări Franța în cele mai grave pericole. Franța ar trebui să imite gestul d-lui Chamberlain. Falimentul Franței populare în toate domeniile — finanțe, economie, pace socială, — impune în mod inevitabil demisia lui într'un viitor apropiat. La ce bun să prelungim o experiență dăunătoare țării și care de aci înainte nu mai poate fi susținută pe plan internațional?”

Și în Franța, așa dar, este o tendință de izolare a Sovietelor și de apropiere față de Germania și Italia, așa cum se preconizează la Londra.

Se va reînoui pactul în patru? Aceasta interesează mai puțin

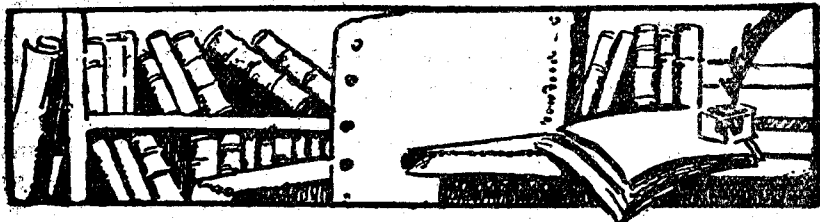
Ceace e demn de reținut deocamdată e că odată cu proclamarea stalinistă a revoluției permanente și cu căderea d-lui Eden dela Foreign Office, Franța, dacă nu strivește frontul popular, așa cum susține și d. Flandin, va rămâne izolată în acelaș timp cu Spania Roșie și cu Sovietele. E tocmai ceace am anticipat mai de demult, căci Europa nu-și va opri în loc istoria pentru gustul d-lui Blum, care are de plătit o poliță personală hitlerismului și fascismului și nici civilizația burgheză nu se va poticni prea multă vreme de frontul popular atunci când e vorba să se apere pe sine împotriva provocărilor bolșevice.

Indiferent, așa dar, de ceace se va întâmpla cu frontul popular, Europa, care se găsește acum la o răscruce de drumuri, va alege calea care duce la o înțelegere a marilor puteri pentru o apărare efectivă a civilizației.

La axa Berlin-Roma se vor alătura celelalte state, iar Europa, cu sau fără voia frontului popular, se va transforma într'un poligon de forțe a căror reuzltantă va fi dirijată spre Moscova, spre a nici bolșevismul.

C. Stan

Rapsodul

I.

Cântarea mea'i ecoul ce răspunde
La strigătul lovit de stânca dură,
M-a'nflorat a dragostei căldură
Și vaetul durerilor profunde.

Ruini, cari au căzut subt val de ură,
Catarguri ce se frâng în joc de unde,
Și truda ce țărâna o pătrunde
Au îmbrăcat a ritmului măsură.

Cântarea mea nu-i spumă plutitoare,
Pe care-o poleește curcubeul
Și-o'nșină'n salbe razele de soare.

Este verset cucernic din Credeul,
Prin care înfrățitele popoare
Iși vor găsi în muncă Dumnezeu.

II.

Nu fulgeră'n acordul ei mânia,
Ci freamătă dorința de dreptate,
Cuvântul bun al dragostei de frate
În sfânt amvon preface poesia.

Ca iezorul ce'n apele-i curate
Răstrânge și seninul și urgia,
Am prins avântu'n vers și ironia,
În care bietul muritor se zbate.

Și nu cânt, ca s'aud în jur de mine
Aplauzele sterpei aprobări,
Ci ca s'arăt cărarea spre mai bine.

În bucuria caldei întrupări,
Ce 'naltă către sferile senine
Privirile umanelor viăstări

III.

De-aceia nici cuvântul nu-mi răsfată
A visului deșartă împletire,
Ei poartă, îndemnul grav de'nălțuire
Al firei creatoare de viață.

Ecoul milioanei martire
Care'nfruntară cruntă moartea'n față, —
In drumul pe pământ este povață
Sau e sentință grea de osândire.

E sol menit pe oameni să'mpreune,
Spre suferință mila s'o abată,
Să crească generațiile bune,

Ce vor sfinți pământul altă dată
Și pe biruitori să-i încunune
Cu lauri care nu mor nici odată !...

I. U. Soriceu

S'a întors, totuși, o filă de istorie

Asistăm, astăzi, la evenimente de o hotărâtoare importanță pentru destinul țării și al bisericii noastre. Un nou ritm și o nouă cadență bat la porțile acestui destin. Atât guvernarea național-creștină, orî cât de scurtă i-a fost durata, cât și actuala guvernare, denumită de „uniune națională“, au venit la cârma țării, în temeiul a-celorași două mari principii, care să cer satisfăcute: ideia națională și ideia creștină. De pe linia dreaptă a acestor două coordonate ale existenței și ființei noastre naționale, nimic nu ne mai poate abate „O filă nouă s'a întors în istoria destinului nostru — spunea fostul conducător al guvernării național-creștine, d. Octavian Goga, filă pe care nimeni n'o va mai putea da îndărăt“. Ci, cel mult, pe ea se vor înscrie realizările, de mult așteptate, de grăbitul pas al vremii și sositul ceas al istoriei.

Căci, însuși faptul, că în fruntea noii guvernări, sortite să schimbe, din temelie, așezarea de astăzi a țării, e capul bisericii însuși, e o dovadă, că de pe calea pe care s'a pornit, nu mai este întoarcere. Se pot schimba metodele, se pot înlocui oamenii, dar nu se poate părăsi drumul. Cu ei, sau peste ei, România creștină merge înainte, spre țintele ei tainice. Ținte care se încrucisează cu cele ale bisericii. Căci și pentru biserica noastră a sunat ceasul marilor realizări și reintegrări. E clipa cea mare, când biserica noastră trebuie să-și reia puterea-i ocârmuitoare asupra sufletului și destinului țării. Clipa unică, pe care nu trebuie să o pierdem. Căci am putea-o pierde prin însuși acest maximum de putință a realizării. Unii — prin o greșală de tactică, bruscând vidarea unui vechi proces, acel al autonomiei absolute, cerut de o parte dintre slujitorii bisericii și creind, astfel, o stare de mocnită nemulțumire, care ar priva biserica și slujitorii ei, de imboldul creației și avântul inițiativei; alții printr'o greșală de perspectivă, ispițiți a crede că stă-

rile de astăzi s'ar putea repeta mâni, cu mai multă autoritate. Greșeli fatale și dintr'o parte și d'n alta. Mai primejdioasă a acestora din urmă, ca a celor dintâi. Fiindcă se irosește, întorcându-se contra instituției, atâta avânt și atâta credință. Să nu cerem însă, P. C. Părinți, clipei mai mult de cât ea ne poate da. Nici clipei și nici lui Dumnezeu. Să nu repetăm gestul fiilor lui Zevedei. Slujitorii lui Hristos la altarele noastre se cade să fie primitori și nu ispititori ai vrierilor lui Dumnezeu. E deajuns cât s'a greșit deja, sub latirea aceasta. Să nu se facă dintr'un ideal și dintr'un firesc avânt de eroism pentru Hristos armă de atac contra bisericii lui și a slujitorilor ei. E sfatul pe care vi-l dă cineva, care, trecând prin Pretoriu a simțit ce mare și temută este încă puterea Sanhedriului.

Pe fila istoriei, care s'a întors, totuși, din vrere Dumnezeiască, preoțimea poate aduce bogat prinos de fapte și credință. Să nu fie tocmai ea prilej de întunecare în acest drum de încetenită, dar totuși triumfătoare biruință.

Ioan Gh. Savin

L e u l

Puternic, sprinten, mândru, el în păduri e rege
Și'n stufăriș de junglă culcușul își alege ;
Adoarme fără grijă, coma ul gât pe labe, —
De spaimă mor când trece lighioanele mai slabe.

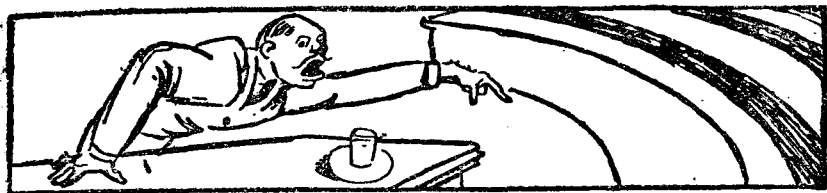
Amurgul cum se lasă aleargă după pradă
Vr'o gingașe gazelă în ghiare ca să-i cadă
Ori, stând pândiș, în tufe, la margini de izvoare
Așteaptă vreo zebra spre apă călătoare.

Stăpân pe 'mpărăție el maestatea-și poartă
Cu multă semeție — cum scris i-a fost de soartă :
Măret îi este mersul, regală-a lui privire,
Și, ca să bage groază, c'un răcnet dă de știre.

Șacali, hiene, tigri, s'ascund în vizuine
Și nu cutează'n cale-i să lasă ori și cine ;
A-i înfrunta curajul, teribi'a-i mânie,
Supușii nu încearcă în vasa 'mpărăție.

Doar omul, rege-al f'rii orin cuget și voință
De leu nu vrea să știe, mânat de-a lui credință
Că Pronia îi dote div'nul spirit care
Menit e să supue pământ și mări și fiare.

Nuși Tulliu

Domnul care protestează

Ori-ce schimbare, ori-ce înnoire, ori-ce simplă încercare de a grăbi evoluția, întâlnește la noi opoziția domnului care protestează. Obişnuit cu un singur decor, s'a aclmatizat, ca râma în pământul umed și nu se învoește nici cu soarele purtător de lumină, nici cu adierea înnoirei.

Ați avut cînstea să-l cunoașteți. Un nabab al timpului, pe care-l perdea cu aceiaș nepăsare, cu care necinstiții mânuitori de bani publici pierd sumele delapidate la casinouri. Il întâlneai ori-unde și ori-cînd. Acelaș. Rotund la față și la pîntec, proaspăt bărbierit, pudrat și cu pantalonul călcat la dungă. Mulțumit de sine, iarna purtând blană de lutru, primăvara roglanul de culoare deschisă. Limuzina lui staționa veșnic în fața localurilor de lux, sau a băcăniilor cu trufandale.

Personagiu cu importanță, el furniza reporterile știrile cele mai nouă. Dela dînsul porneau amănunte asupra acelor „importante declarații“ ale șefilor — declarații mereu strigate de țigănușii vînzători de gazete. Ba și mulți agenți cădeau în ispită și-și alcătuiau raportul cotidian după spusele domnului cu importanță.

Iată-l înconjurat de tipurile avide de știri, la cafenea. Ad neaori a vorbit cu șeful, stăm bine. Democrația apuseană e cu roi. Va trebui să punem stavilă unor anumite manifestări de indisciplină. Tocmai zicea domnul Costică: Marile principii trebuie să prindă!... În definitiv o țară agricolă, un popor de plugari...

Nu știa nimeni din ce trăește. Dar trăia larg. Un tîlu academic nu căutase să obțină. De moștenit nu moștenise de nimeni. Nu făcea negoț, nici slujbă la vre-un birou nu avea. Dar nici n'ar fi fost de demnitatea Dumnealui să stea legat de birou. Da. A pus în slujbe pe mulți, căci domnul cu importanță nu poate fi refuzat. Pentru dînsul însă nu s'a gândit nici odată la un rost precis. Dar nici n'a fost nevoie. Sub un regim democratic... Dacă buruenile își au umbra lor, o personalitate care se ține pe linia de atitudine a șefului...

Alegerile! Mai ales în epoca alegerilor l-ați văzut cum era de

exact în calcularea voturilor. Drumuri de la un fruntaș la altul, alergături în provincie, mesagii către divisența din cutare circumscripție. Btăai de cap să-i împace pe cei menți jertfei. Discursuri, și mai presus de toate tămăia cu fumu-i gros aprinsă înaintea personalității șefului. O, ce fum bine mirositor. Și cum ropoteau aplauzele și huiiau uralele la încheerea fie-cărei fraze, care pocnea ca biciul. Domnul cu importanță a avut un rol. A fost cine-va. N'a scris nimic, dar a inspirat pe alții să scrie reportagii cu răsunset.

S-au produs însă recente schimbări. Viața publică și-a luat curs nou. Se pare că o mulțime de domni cu importanță sunt dispensați de contribuția generoasă de până acum. Cursul vieții nu mai are nevoie de făgașul trasat de dânsul. În viitoarele alegeri se pare că nu va avea nici un rol. Chiar și constituția s'a alcătuit fără a i cere dumnealui învoirea la introducerea unor importante paragrafe. Viața de club, care lansa atâtea gunoai și atâți asasini ai omeniei, făcându-le vânt în sus, a răposat întru pomenirea istoriei.

Lumea surprinsă de noutate, începe să vadă că poate să trăiască și fără noutățile furnizate de domnul cu importanță. Incepe să cântărească valorile. Vede cu stupeoare pe cine a prețuit. Vede că naivitatea ei a cocoțat lenea și decrepitudinea. Și se întreabă: Unde este opera? Unde este contribuția de bine dată vieții? Și un imens gol răsună lugubru pe urma domnului cu importanță.

De aceia astăzi el este furios. Debitul lui de vorbe, eternul du-te-vino, zorul după șef spre a-l informa nu mai are căutare pe piața vieții publice. Alte drumuri, alte orizonturi, altă concepție. Alte norme. Rețeta lui este perimată. A rămas ca precupețul cu zarzavatul vestejit, în vreme ce grădinarii umplu piața de lucruri proaspete. Domnul cu importanță încă tot nu este dumerit. Mâne va risca să și amanezeze blana, sau să și reia inițialul rol de ciubucar la club.

Nu se fac jumări fără să se spargă ouă. Dar este revoltător ca primul ou să l formeze propriul lui bun trai. Traiul lui fără de eforturi intelectuale sau fizice. Scara lui de înălțare, la care nu ostense să pună nici un cui.

Astăzi domnul cu importanță protestează. Nu-i dă mâna să facă gălăgie, dar protestează. Pe vremuri a avut posibilitate și a huiduit în piața teatrului constituția ce s'a suspendat. Azi ar urla împotriva celei ce o nlocuște, dar știe că urmarea nu va fi numai furtunul lui Eraclie Nicolescu. Dar protestează. Il înțelege din toată atitudinea lui, din felul cum intră în cafenea, cum se așează la masă, cum chiamă chelnerul.

Vorbește puțin. Monosilabic, sau apucându-și buzele cu degetele făcute clește de rufe. Zâmbește uneori ironic. Nu pot să meargă lucrurile așa... Țara... Poporul... Ideile de progres, democrația... Și-apoi șeful. Șeful nu va ceda. Poporul e cu noi. Organizațiile activează. Cine răspunde? Vom vedea. Uneori începe o frază și apoi

își dă cu degetul peste gură. Sss ! Privirea domnului care protestează este împânzită de revoltă. Unde sunt zilele când înaintea zecilor de mij adunate să ceară puterea, el trecea cu un Caear în revistă mulțimea gata de acțiune ?

Cei de o teapă se adună deprimați în jurul lui. Vorbesc pe șoptite. Scot din buzunare o hârtiuță. Punctele principale din programul elaborat de șef. Va fi așa și nu altfel. Mâne va apare manifestul partidului. Un formidabil protest. Până atunci însă pază. Vom vorbi altă-dată.

Și acelaș tablou al precupețului cu zarzavatul vestejit n-l evocă atitudinea domnului care protestează. Protestele acestea pe șoptite, cu amărăciune, cu iluzia succesului de mâne au ceva grotesc, dar și ceva tragic.

Lumea își merge înainte drumul. Se preocupă așa de puțin de ce'l doare pe domnul protestatar. Căci n'o interesează persoanele, ci opera. Și opera protestatorilor n'o vede nicăirea. De aceia nu se oprește la privir'le galeșe ale domnului care protestează. Și el e dsenădăjduit. Își ține firea, dar îl vezi bine că prevede noaptea ce-o să-l acopere. In fie-care cunoscut care-i zâmbeste vede un dușman. In fie-care cuvânt mai liber vede intenția de a-l ironiza...

Bunele vremuri ale rentabilei negustorii de vorbe sunătoare s'au dus. Viața nouă cere muncă. Vrea fapte. Nu recunoaște decât realizările. Și trece nemilostivă peste domnul care protestează. Cum trece târnăcopul peste locuința insalubră, ori cât ar protesta țata care trăia boerește depe urma păcatului ce-l ocrotea.

Dar domnul protestează...

Laokoon

Idealuri, virtuți și scăderi

Resortul care a pornit, fie pe indivizi, fie societatea, pe drumul prosperității materiale și al înălțării spirituale, a fost totdeauna un ideal. Fără un ideal, individul lânzește pe norocul care-i pică sau pe realizările trecutului, sfârșind mai grabnic decât visează să-și risipească întregul patrimoniu de bunuri.

Idealul însă nu este realizator decât atunci când isbuteste să devină o forță vie, o putere d'naemică. Fiindcă această creațiune psihologică, formată spontan din complexul sufletului omenesc, caracteristică de sigur prin permanența ei, se manifestă însă mai puțin frecvent prin punerea ei în mișcare pe drumul înfăptuirilor.

Când individul, sau societatea organizată își propun un ideal, trebuie să cercetăm pe ce se așează el, cari sunt elementele ce-l împing înainte. Este o însuflețire care-l mână? Este o credință care-l încălzește? Este un curaj și o energie cari îl îmbărbătează? Este susținut de o hotărâre a spiritului, este călăuzit de o înțuiție sănătoasă a împrejurărilor pe cari le va avea de înfruntat? Atunci pornește sub auspicii făgăduitoare.

Dar numai atâtea virtuți nu sunt destule pentru a vedea înfăptuirea idealului nostru conturându-se în zarea privirii. Adesea pe drumul idealurilor trebuie să sacrificăm satisfacții mai mărunte dar mai imediate. Ne trebuie perseverență, ne trebuie o continuă îmbogățire a capacității intelectuale, cunoașterea realităților prin identificarea cu ele, prin muncă înăuntrul lor. Idealistului nu-i pot lipsi capacitatea de a fi obiectiv cu sine însuși, capacitatea de a înțelege sintetic evenimentele și mișcările de viață colectivă, simțul judecării întâmplărilor, simțul prețuirii oamenilor, cunoașterea dezvoltării istorice a popoarelor. Dar mai ales nu-i pot lipsi onestitatea rațională și a sufletului, ori respectul pentru adevăr.

* * *

Marea familie a poporului român creștin este încălzită și azi, ca în atâtea momente înscrise pe paginile glorioase ale istoriei naționale, de un ideal. Abia se înșeninașe cerul îngrijorărilor tuturor,

că nori grei au retezat dușmănos raza de soare care ne arăta drumul înălțimilor. De ce nu i-am învins? Fiindcă nu ne-au ajutat puterile? Or mai curând fiindcă Dumnezeu vrea să ne călească virtuțile pentru o și mai strălucită izbândă?! Searta ne poartă prin aceste încercări pentru a ne merita și mai vărtos triumful viitor.

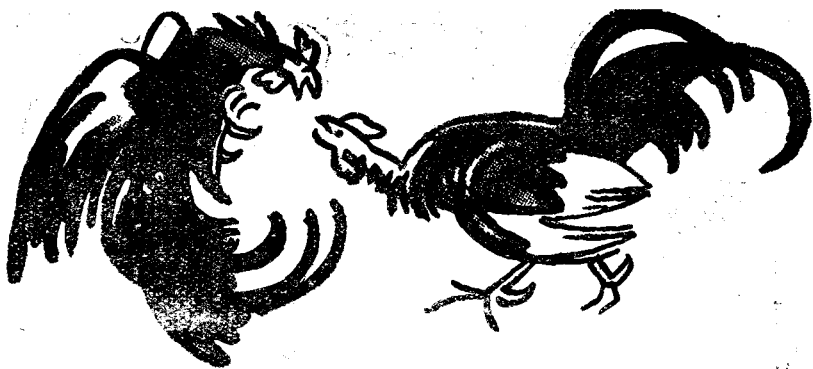
A trecut poporul român prin încercări fără număr, încrustate pe mileniile existenței lui. Acum când truda noastră de apărare a pământului strămoșesc și a conștiinței de neam s'a încununat cu întregirea hotarelor, este timpul să ne socotim, un popor ajuns la maturitatea experiențelor. Ne-am apărat pământul, ne-am ferit patrimoniul nostru material de hoardele năvălitoare. Ne-am păzit apoi integritatea tezaurului nostru moral. Și am ajuns aci, în împrejurirea de hotare visată în întunecim le prin care a fost purtat tronul neamului. Lupta noastră de conservare națională ne-a obosit? S'ar părea că nu. Atâtea izvoare de puteri abundă realizările noastre constructive, încât prefacerile și înoirile economice interne, cari gimesc străinătatea cu bogăția lor, ar voi să arate că o vitalitate proaspătă și sănătoasă pulsează în ființa națiunii.

* * *

Poate că frunțile noastre au obosit. Ținem privirile plecate, ca în vremuri de bejanie. De ce? Ca să se bucure ochii vicleni și sufletele pizmuitoare? Ca să prindă curaj mâinile hrăpărețe? Pentru ce? Să ne înălțăm privirile, să ne ascuțim mândra națională și privind cu hotărâre în zarea ochilor să înțeleagă străinul că țara aceasta este întâiu pentru noi și că cine nu aude din fundul pământului pe care calcă glasul tainic al moaștelor părinților ce odihnesc în el, are a fi cu adânc respect pentru fiecare ființă românească, fiindcă ultimul dintre români prețuește mai mult decât cel mai bun dintre străinii cari se așează între noi. Nu am făcut acest lucru și deci nu prea avem a ne plânge de voia destinului. Dar dacă am fi făcut așa — ne-ar întreba cineva — și n'am fi izbutit, care ar fi fost datoria noastră și care ar fi trebuit să fie calea de urmat? Nu este timpul a discerne acum o asemenea hotărâre. Realitatea ne-a arătat că arsenalul puterilor noastre de luptă trebuie refăcut și înzestrat. Ne trebuie organizarea solidarității naționale. Ne este necesară premenirea forțelor noastre morale. Evenimentele au găsit sufletul național lipsit de rezistență. În plină luptă decisivă, în pragul victoriei finale națiunea a șovăit intimidată de jocul perfid al nălucirilor interesate. Au fost mai pe placul nostru al românilor, îndestulările concrete, și ne-am depărtat de bogăția isvorului nesfârșit, neștiind or neputând pune stavilă cu eroism amenințării lor obraznice. Ne-a lipsit identificarea cu curajul pe care ar fi trebuit să ni-l impună sentimentul național.

Sau, nu-i așa ?

C. Fundo

Alungați din Apus, evreii devin pretențioși în Răsăritul Europei

Tările din Occident n'au fost tolerante față de evrei. Ele n'au acordat drept de ședere în țară decât evreilor, cari aveau o bunăstare materială și se apropiau în felul lor de a trăi formelor și uzanțelor unei civilizații occidentale, trecute deja peste începuturile ei. Pe ceilalți evrei, pe evreii cari veniau cu buzunarele goale și dornici să și le umple; pe evreii, cari în felul lor de a trăi, nu urcaseră nici prima treaptă pe scara civilizației occidentale — țările din Occident îi opr'au să intre sau, dacă totuș reușiau să se strecoare peste granițe, îi siliuau să trăiască în anumite cart'ere ale orașelor mari, departe de ceilalți locuitori, ei între ei, în mijlocul necurăteniei lor proverbiale și tradiționale. Pe cei mai mulți îi alungau însă fără orice considerare. Și toți acești evrei alungați din Occident, toate aceste „elemente indezirabile“ s'au revărsat direct sau indirect asupra țărilor d'n Estul apropiat și Sud-Estul Europei.

Evreii n'au venit chemați — ca alții; ei n'au fost primiți cu brațele deschise — ca alții; ei n'au fost încurajați și protejați în existența lor — ca alții. Ci ei au venit alungați din țările unde trăiau și au fost primiți cu neîncredere și tolerați numai.

Cu începerea secolului al XI-lea, cu începerea secolului Cruciatelor pentru liberarea Pământului Sfânt, începe și persecuțiunea evreilor în statele din Apus și refugierea lor în țările d'nspre Răsărit.

Marele rabin al Budapestei dela finele secolului trecut, Kohn

Samuel, a reținut într'un pomelnic impresionant aceste persecuțiuni (1). Reproducem câteva date mai izbitoare:

La 1041 Regele Angliei Eduard îi declară pe evrei și averile lor — proprietate a Coroanei ;

la 1096 oștirile cruciate germane, înainte de a porni spre Pământul Sfânt, deslănțuie o sângeroasă goană împotriva lor dela Regensburg până la Praga ;

la 1146, oștirile cruciate germane (a doua cruciată) pornesc o nouă goană contra lor ;

la 1181, evreii sunt alungați din Paris și împrejurimi acuzați că practică omorul ritual ;

la 1191 sunt expulsați din Bologna (Italia) învinuiți de omor ritual ;

la 1196 sunt expulsați din Viena învinuiți cu aceeaș crimă ;

la 1225 sunt expulsați din Meklenburg (Germania), tot pentru aceeaș crimă.

În tot cursul acestui secol al XIII-lea, expulsările din Germania se țin lanț.

La 1290 Regele Angliei Eduard II îi expulsează din toată țara lui ;

la 1306 Regele Franței Filip cel Frumos expulsează 100.000 de evrei ;

la 1420 sunt expulsați din Austria ;

la 1424 din Freiburg și Zuerich (Elveția) ;

la 1493 Regele Ferdinand îi expulsează din Sicilia ;

la 1616 sunt expulsați din Elveția ;

la 1618 sunt expulsați din Basel (Elveția) ;

la 1622 din Appenzell (Elveția) ;

la 1634 sunt din nou expulsați din Zuerich ;

la 1665 sunt expulsați din Schaffhausen (Elveția).

De aceea Occidentul n'are dreptul să intervină în chestiunea evreiască a țărilor răsăritene. Problema evreiască nu este o problemă a Europei, ci numai o problemă internă a acestor țări.

Îndată după războiul mondial, un mare ziar francez din Elveția a pus la punct această latură a chestiunii. „Masele poporului evreiesc nu locuiesc nici la Londra, nici la Paris și nici la Florența, ci locuiesc în țările cari despart Germania de Rusia, — în Curlanda, Lituania, Polonia, Galiția, Ungaria, România. Dintre 11.558.610 evrei câți sunt răsândiți în lumea întreagă, 1.321.000 locuiesc în Polonia, 96.150 în Bucovina, 3.578.227 în provinciile din Vestul Rusiei, 851.378 în Galiția, 826.222 în Ungaria, 266.852 în România. Ei formează în aceste țări 4—14 la sută din întreaga populațiune, cât timp în Anglia trăiesc numai 266.652 sau 0.65 la sută, în Franța

1) *Kohn Samuel* : A zsidak története Magyarországon-Budapest 1884.

— vreo 100.000 sau 0.25 la sută, în Italia 35.647 sau 0.11 la sută“ (2).

Nicăiri evreii nu s'au bucurat niciodată de simpatia popoarelor în mijlocul cărora trăiau. Persecuțiunile de cari suferiseră în Occident trezise în evreii o ură mută contra catolicismului intolerant, o ură mută contra creștinilor, o ură mută care, împerechiată cu un materialism atroce și o totală lipsă de scrupule, a trebuit să creeze un antagonism între evreii și cei cu cari veniau în contact.

Acest antagonism a existat de secole între evreii și toate popoarele din Ungaria și Transilvania. El a fost mai viu între evreii și Români. Aversiunea Românilor din Ungaria și Transilvania contra evreilor n'a fost și nu este însă o pornire de intoleranță religioasă. „Antisemitismul“ Românilor din Transilvania și celelalte provincii românești este numai răsunetul necesar și fatal al atitudinii evreilor față de Români și aspirațiunile lor naționale cele mai firești.

Munca fizică n'a intrat niciodată în îndeletnicirile poporului evreiesc. Ocupațiunea evreilor în toate timpurile și în toate provinciile românești a fost în fond o ocupațiune parazitară. Evreii n'au fost niciodată în Transilvania și Ungaria producători direcți, ci numai intermediatori între producători și consumatori. Popor pribeag, înzestrat cu spirit speculativ și un deosebit simț practic, popor de o completă lipsă de sensibilitate, d'sprețuitor al formelor, dar știutor de carte, — evreii au trebuit să devină adversari redutabili îndată ce nu li se puneau zăgazuri. — cum nu li s'au pus zăgazuri niciodată în relațiunile lor cu Români.

Satele și ținuturile românești mai înapoiate în cultură — nu din vina lor ! — s'au bucurat totdeauna de predilecția noilor oaspeți evreii. Dintre cei 232.292 de evreii câți trăiau la 1910 în provinciile ungurești azi unite cu România-mamă — 157.524 sau 65 la sută au locuit în mijlocul a 882.462 de Români, răspândiți în județele cu cel mai mare număr de analfabeți :

în jud. Bihor 32.462 de evreii și 265.096 de Români dintre cari 223.459 neștiutori de carte;

în jud. Maramureș 65.694 evreii și 84.510 Români, dintre cari 75.838 neștiutori de carte;

în jud. Satu Mare 29.468 evreii și 119.760 Români, dintre cari 94.023 neștiutori de carte;

în jud. Sălaj 9.849 evreii și 136.087 Români, dintre cari 109.884 neștiutori de carte;

în jud. Sclnec-Dobâca 12.797 evreii și 189.443 Români, dintre cari 161.503 neștiutori de carte;

în jud. Bistrița-Năsăud 7.254 evreii și 87.564 Români, dintre cari 56.370 neștiutori de carte.

2) „Gazette de Lausanne“, Lausanne Elveția, 2 Octombrie 1919 — (Datele sunt mult inferioare realității și denaturate - N. R.)

Drept comparație subliniem că în județele săcuiești Ciuc, Treiscaune și Odorheiu cu o populație totală de 420.973 de locuitori, dintre cari 367.864 Săcui-Unguri, au locuit abia 4892 de evrei.

Satele și ținuturile românești au fost în viața evreilor din Transilvania prima etapă de îmbogățire și primul lor popas în drumul lor spre orașe și capitala ungurească de pe malurile Dunării. Cărciumari, negustori de orice mărfuri, arendași de moșii, (misii și cămătari) — cu timpul ei deveniau mari comemoranți, moșieri, și proprietari de palate la orașe.

Dintre cei 232.292 de evrei câți trăiau la 1910 în provinciile românești ale Ungariei au fost:

115 mari proprietari (cu peste 1000 de jugăre, — un jugăr ceva mai mare decât un pogon).

104 proprietari mijlocii (cu 100—1000 de jugăre) și

930 de arendași de moșii mai mari de 100 jugăre.

În comerț și finanțe erau angajați 35.029, cu cărciumăritul se ocupau 4325 patroni și 2700 angajați, la căi ferate, poștă și telegraf erau angajați 3148, avocați au fost 637, avocați-s'agiari (candidați de avocat) 438, medici 567, farmaciști 82, veterinari 172...

Activitatea evreilor era concentrată în rândul întâiu pe terenul economic și se desfășura mai ales în mijlocul Românilor, în mijlocul unui popor mai puțin pregătit decât alte popoare (repetăm: nu din vna sa !) să-și apere interesele cele mai elementare. Românii n'aveau pe nimeni la sprijinul căruia ar fi putut apela în lupta aceasta economică disproporționat de inegală, pentru că puterea de stat, chemată în rândul întâiu să-și întindă aripile ocrotitoare asupra celor slabi, avea tot interesul să nu-și înstrăineze un element care îi da agenții electorali cei mai activi și aderenți cei mai devotați ai ideii de stat național maghiar.

Emanciparea dela 1867 le-a dat apoi evreilor și posibilitatea de a se valdita și pe teren politic. Și dintru'nceput activitatea lor politică i-a adus din nou în conflict cu interesele românești.

Maghiarii au simțit în mod instinctiv, că integritatea Ungariei locuite de atâtea neamuri deosebite și covârșitoare ca număr nu este garantată fără d'istrugerea acestui caracter poliglot al statului. Desnaționalizarea popoarelor ne-maghiare a fost deci urmărită dela începutul erei nouă (1867) cu o perseverență de fier. Putere de stat, societate, presă și-au dat mâna ca să facă d'n Ungaria un stat național maghiar. Acțiunea de maghiarizare n'a avut însă să înregistreze succese durabile decât între evrei, cari toți s'au raliat la politica idcii de stat și au devenit cei mai fervenți propagandiști ai ei.

Evreii intră în parlament. În parlamentul d'n 1901 au 17 deputați, în cel d'n 1905 au 20 deputați, iar în cel din 1906 au 21. În același timp reușesc să aibe 5 „magnați“ (senatori numiți).

Fie că erau în partidul guvernamental, fie că erau în partidele opoziționiste, acești deputați evrei, erau tot atât de intoleranți față de aspirațiunile românești, ca și cei mai șovini Unguri. Și mai mult chiar. Cât timp în sânul poporului unguresc se găseau din timp în timp oameni serioși cari își ridicau glasul în favoarea unei politici de conciliațiune cuminte față de popoarele ne-ungurești. Evreii au rămas muți în fața celor mai brutale acte de violență politică. „Liberalul“ Vészi era tot atât de intolerant ca și „democratul“ Vazsony și alții. Și cât timp ungurii adevărați se sfiau uneori să comită acte politice compromițătoare pentru ei personal, evreii nu cunoșteau decența politică. În alegerile pentru parlamentul unguresc din 1910 (făcute sub guvernul Tisza) nu s'au găsit Unguri, cari să candideze în circumscripțiile electorale în cari majoritatea românească era covârșitoare și înfrângerea candidaților români imposibilă. S'au găsit însă 6 candidați evrei cari prin corupție și teroare administrativă, cu ajutorul cârciumarilor, al morarilor și notarilor evrei au reușit să scoată din urne pr'n fraudă o majoritate anti românească.

Aceștia au reprezentat în Parlamentul din Budapesta cele mai românești circumscripții electorale din Transilvania.

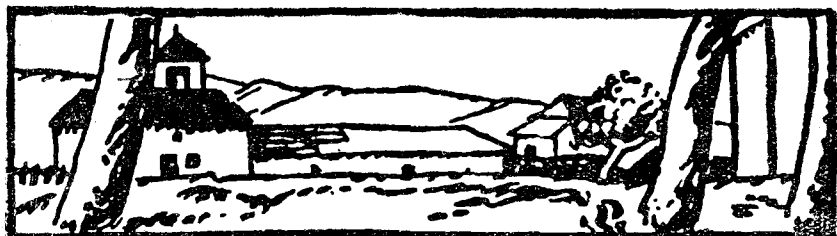
Presă ungurească era în mâinile evreilor. Cu excepția a 2—3 ziare, întreaga presă era condusă direct sau inspirată de ei. Dintre 708 ziariști d'n Budapesta (la 1900) 364 erau evrei. Un singur ziar unguresc nu avea în redacție nici un evreu — ziarul catolic „Alkotmany“ — și de aceea uneori instruna coarde mai puțin stridente. Și această presă stăpânită de finanța israelită internațională aproba fără rezerve politica de opresiune a guvernelor ungurești.

Dușmani pe teren economic, dușmani pe teren politic a tot ce nu era unguresc, evreii ajunseseră să fie considerați drept autorii conștiinței ai neînțelegerilor d'ntre Unguri și celelalte popoare. Ei caută să zădărnicească pe toate căile orice acord echitabil, ca să-și poată menține influența precumpănitoare ca aliați credincioși ai ungușorilor în ofensiva lor simultană contra Vienei și contra naționalităților.

Un mare ziar german a spus-o foarte limpede înainte de războiul mondial: „Evreul este singurul care profită d'n conflictele naționale și confesionale cari frământă Ungaria. Fie că trăiește pe pusta unde pune stăpânire pe moșiile ungurești, fie că locuiește în palatele din Budapesta, fie că scrie în redacțiile ziarelor ungurești, în cari diriguie politica externă și internă a Ungariei, — evreul este în realitate cel care provoacă și înăsprește conflictele“.

Problema evreiască rămâne o problemă internă, pe care singur noi suntem chemați s'o rezolvim, — noi fără orice amestec străin.

Virgil Coradan

Politica și filosofia

Spiritul politic afirmându-și în epoca noastră dominația exclusivă asupra vieții colectivității, a impus tuturor disciplinelor spirituale o determinare severă a obiectului și sensului lor. În cele mai multe țări cu regim totalitar, cultura a fost codificată în așa fel ca să servească necesitățile politice ale Statului. Spiritul a fost disciplinat din nevoi exterioare lui, nu dintr'o necesitate proprie de ordine și expresie.

Cari vor fi rezultatele culturii dirijate se va vedea abia mai târziu, deoarece în materie de cultură este necesară o perspectivă mai îndelungată pentru a aprecia valoarea reală a unei atitudini. În tot cazul din cecece s'a experimentat până acum în direcția „dirijării“ în toate domeniile și mai ales din rezultatele provizorii pe care le-a dat cultura codificată, se poate întrevădea o situație destul de îngrijorătoare pentru viitorul culturii. Conflictul dintre nevoia libertății spiritului care crează și limitările nefirești impuse de regimul politic al anumitor țări este prea esențial pentru a nu da naștere la consecințe serioase în ordinea culturii.

Dacă poezia și în general literatura se pretează uneori la o anumită oficializare — temporară și limitată, desigur — filosofia este mult mai rebelă. Filosofi oficiali au existat în decursul timpului. Dar valoarea lor a fost atât de mediocră încât nici urmă n'a mai rămas de ei. Regimurile politice cari au voit să-și găsească o fundamentare teoretică au făcut apel la o filosofie deja constituită, la un sistem oarecare pe care l-a adoptat necesităților lor. O filosofie nu se poate confecționa dela o zi la alta. Ea cere o lungă perioadă de elaborare și o libertate deplină a spiritului, pe care regimurile politice cu veleități totalitare nu o pot acorda. De aceea creația filosofică propriu zisă este cu totul neînsemnată în aceste țări. Libertatea și creația sunt atât de intim leagte încât separația lor n'a produs niciodată nimic viabil.

Cel mai tragic destin îl are filosofia în Rusia Sovietică. Acea-

stă țară nu este totalitară în sensul obicinuit al cuvântului, deoarece regimul ei nu este al națiunii considerată ca o unitate de clase și interese în felul italian sau german. În Rusia proletariatul își afirmă dominația exclusivă de clasă. Regimul sovietic este totuși un regim totalitar deoarece consideră toată viața cu toate manifestările ei din singurul punct de vedere al intereselor proletariatului, pe care le impune peste tot. Acest „totalitarism“ îl impune și în filozofie sub forma unui cod de dogme oficializate dela care nu admite nici o abatere. Marxismul învechit și caduc, de mult căzut în desuetudine în Apus, în Rusia constituie singura filosofie valabilă. A gândi altfel este o primejdie pentru stat. Exercițiul gândirii libere este suspect deoarece el ar putea naște îndoiala asupra superiorității regimului sovietic și valorilor lui. În general gândirea filozofică în Rusia Sovietică este o preocupare secundară iar statul are nevoie să facă să dispară orice interes în această privință. Pentru creierea oamenilor automați de care are nevoie, filozofie este o piedică posibilă, pe care el vrea s'o evite din vreme. După relatările unei agenții de presă — care citează din ziarul oficial al comisarariatului sovietic al școalelor — studiul filozofiei în Rusia este aproape în dispariție. Numărul orelor destinate în instituțiile pedagogice pentru studiul filozofiei a fost redus dela 220 în 1931, la 84 în 1937. Din numărul lectorilor în filozofie dela universitățile sovietice — care este destul de mic — nici unul nu are grade științifice. În 1934 au fost la universități 32 de asistenți de filozofie, în 1935 numai 15, iar în 1936 nici unul. Pe de altă parte lipsesc manualele și literatura de specialitate, deoarece puținele cărți existente au fost retrase din circulație din motive politice. Câțva tineri cari au fost descoperiți citind pe Nietzsche au fost urmăriți pentru „acțiune contrarevoluționară“ și excluși din komsomol.

N'avem nici decum intenția de a căuta cu tot prețul anomalii în viața Rusiei de azi. Defectele pe care le remarcăm sunt fatale oricărui regim care îngreșește libertatea spiritului, pretinzând că o dirijare forțată este mai utilă decât dezvoltarea lui naturală. Determinarea severă a manifestărilor de ordin spiritual duce la anomalii și absurdități cari nu pot fi acceptate de oricine este capabil de exercițiul liber și conștient al gândirii. Astfel în revista sovietică „Literatura internațională“ care este tradusă în 5 limbi, a apărut nu de mult un articol intitulat „Nietzsche, precursor al eseței fasciste“ scris de Georg Lukacs. În acest articol se spune între alte enormități și aceea că „la Nietzsche nu este decât iluzia de a putea depăși prin mitul unui capitalism naiv, contradicțiile capitalismului real“ sau că Nietzsche este creatorul miturilor imperialiste ca Spengler, Möller van der Brük, Jünger, și Rosenberg. Această interpretare care este un model de incomprehenșiune și falsificare al marelui filozof german este generalizată în concepția sovie-

tică asupra tuturor gânditorilor și artiștilor din lume. Toți sunt considerați de expresia unei clase sau interese determinate de ordin social sau economic fără n'ci o înțelegere pentru libertatea artistică și filosofică inerentă oricărei creații și fără înțelegerea faptului că valorile culturii chiar atunci când coincid cu un anumit moment social nu rezultă din el și nu se limitează la el. Transcendența valorilor față de social și politic constituie caracterul lor cel mai propriu.

Interpretarea marxistă a lui Fr. Nietzsche este dublată de altă eroare comisă de astădată de regimurile de dreapta. Național-socialismul german consideră pe Nietzsche ca un măestru spiritual al eroilor secții de asalt și ca un apologet al pan germanismului. Considerarea lui Nietzsche din acest punct de vedere poate fi utilă politiceste, dar desigur în intențiile lui n'au intrat niciodată ideile cari i se atribuesc. Dacă Nietzsche ar trăi astăzi cu siguranță că ar protesta împotriva deformării concepțiilor sale. El n'a înțeles niciodată eroismul în modul în care se manifestă astăzi, n'a fost un pan germanist și cu atât mai puțin un fascist.

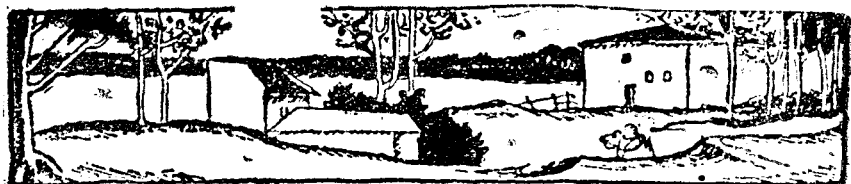
Gândirea lui filosofică nu pornește din motive politice și nu se îndreaptă spre ele. Nietzsche a fost un artist și un vizionar prea subtil pentru a fi bănuț de cea mai mică intenție politică, în opera sa. Dacă ea este totuși interpretată în acest fel, faptul se datorește nevoii de autoritate spirituală a unor regimuri politice.

Interpretarea și determinarea politică a filosofiei nu poate duce decât la sterilitatea acesteia. Numai în cadrul unei autonomii relative se pot desvolta disciplinele spiritului. Pierderea autonomiei pentru o disciplină spirituală însemnează falsificarea sensului ei.

Gândirea filosofică greacă s'a desvoltat fiindcă a fost autonomă și liberă. În evul mediu filosofia a fost subordonată religiei, de aceea n'a fost fecundă. În secolul trecut când filosofia a fost pusă în funcție exclusivă de știință, valoarea ei a fost foarte mediocră. Astăzi politica încearcă să-și amestece interesele în filosofie cu cele mai îngrijorătoare rezultate pentru viața spirituală a omenirii.

Bucur Tincu

Optimism creștin

Orice idee menită să aducă o reînnoire în viața socială întâmpină în cale tot felul de opoziții, unele mai crâncene decât altele. S'ar putea chiar afirma că aceste opoziții sunt direct proporționale cu forța de înnoire pe care o subsumează ideea respectivă. După cum iarăși se poate susține fără putință de tăgadă că, cu cât o idee angajează în afirmarea ei mai multe obstacole, cu atât devine mai dinamică și, firește, mai plină de sortii izbânzii. Să ne gândim, de pildă, la ideea mântuirii pe care a formulat-o creștinismul și avem o deplină confirmare. Căci, nicio altă idee, în decursul istoriei, n'a cunoscut o mai acerbă opoziție — dela obârșie și până astăzi — ea ideea aceasta. Insuși Mântuitorul nostru Iisus Hristos a trebuit să cadă jertfă, pentruca ideea nouă pe care a dat-o omenirii, pentru salvarea ei, să poată triumfa.

De atunci și până azi câte alte eforturi și câte alte jertfe nu s'au săvârșit pentru apărarea și realizarea acestei idei în viața diferitelor neamuri! Șirul martirilor acestui ideal e nesfârșit. Dar tocmai prin aceasta rostul acestor jertfe n'au fost zadarnice, ci dimpotrivă ele au potențat și augmentat forța idealului creștin, ducându-l neconținut pe calea biruinței. El a biruit păgânismul și iudaismul dela începutul erei creștine, și, cu siguranță, el va birui și neopăgânismul și iudaismul din zilele noastre.

E adevărat că astăzi se duce o luptă dârză și sistematică împotriva orânduirilor creștine de adversarii lor de totdeauna. E suficient să ne gândim la grozăviile din Rusia Sovietică și din Spania pentruca să ne dăm seama de greva diabolică ce se întâmplă sub ochii noștri. Câte vieți de oameni, câte creațiuni artistice, câte bunuri colective nu cad pradă — zi de zi, — din pricina călăilor creștinătății!

Ceeace este și mai îngrozitor e faptul că nu numai țările mai sus menționate, ajunse teatrul operațiilor anticreștine, ci și altele sunt urmărite în obiectivul lor. Nu se poate spune că la noi nu se constată manopera lor. Ideea creștină e, oarecum, eclipsată, de

unele acțiuni tenebroase iudeo-comuniste și fracmasone — și în țara noastră. O minte luminată și perspicace observă ușor acest lucru.

Credem însă că nu e cazul să ne pierdem cumpătul. Aceasta pentru simplul fapt să poporul nostru e adânc conservator al comorilor sale spirituale, printre cari ideea creștină ocupă locul întâi. Salvagardarea sa în trecutul nostru adeseori s'a confundat cu mântuirea însăși a neamului. Este, deci, firesc ca atunci când se ivesc unele semne îngrijorătoare în viața poporului să ne retranserăm după această idee forță a trecutului nostru, dat fiind că nici-o altă idee nu s'a împletit mai armonic cu viața acestui popor decât cea creștină-ortodoxă. Nici o altă înțelegere a lumii și vieții n'a lăsat pecete mai trainică în structura însăși a neamului cu aceasta pe care ne-a dat-o divinul Iisus.

Că este așa, ne-o probează tot trecutul nostru. Căci, ce-am fi devenit oare, în fața nenumăratelor vicisitudini ale istoriei, cu tot atâtea prilejuri de nimicire, dacă n'am fi avut ca axă idealul creștin? Cum am fi rezistat oare atâtor hoarde barbare cari au trecut pe aceste meleaguri binecuvântate de Pronie dacă nu ne-ar fi ținut într-o coeziune conștiința noastră creștină? Am fi atins oare idealul unității noastre politice, dacă n'am fi avut mai întâi unitatea noastră de credință? Sau am fi putut noi să încreștăm pe răbojul culturii noastre atâtea realizări cari ne-au introdus în concertul popoarelor culte, dacă patrimoniul nostru cultural n'ar fi fost augmentat neconținut de creațiuni de cele mai autentice inspirații creștine? Și tot așa, cum vom putea realiza imperativul de astăzi al neamului, de a fi stăpâni la noi acasă, dacă nu vom face din ideea creștină arma cu care să ne apărăm în contra vrăjmașilor creștinismului?!

Trebue să recurgem prin urmare, la puterea inepuizabilă a ideii creștine, ca la un inexpugnabil meterez, de câte ori ființa neamului e la oarecari răspântii grele. Și nu s'ar putea spune că vremurile de azi nu prezintă semne de îngrijorare, sau cel mai puțin ce se poate spune, că nu se svârcolesc pe cerul românesc unii nori întunecați.

De aceea, ținând seama de povețele trecutului, de eroismul moral al care am biruit toate imixtiunile ce s'au încercat pe socoteala noastră, de virtuțile creștine — ca răbdarea, perseverența — cari conturează atât de fericit structura ființei etnice, nu putem fi decât optimiști în ceea ce privește păstrarea patrimoniului nostru creștin și național.

I. L. Gorgan

Insemnări

JIDANII INTRE EI. — Jidanul Isaak Fermo dela *Universul* are probabil o veche socoteală de ni ghistorie cu jidanul A. Hefter dela *Le Moment*, pe care l-ar vrea izgonit de pe piața publicistică. Ii face pe semne concurență.

Ce au jidaniți între ei, puțin ne interesează. Știm prea bine că atunci când vor fi în joc interesele lui Iuda, vor uita orice supărare și-și vor da laba.

Dar ce vină poartă *Universul* românesc ca să fie osândit să ducă în cărcă pe jidovul ce scoate limba hefterului conațional?

Își închipue jidovii că țara noastră îi mai crede? Ii cunoaște prea bine și-i disprețuește.

GAZETARIJ JIDANI. — În legătură cu problema naționalizării scrisului, ridicată de colaboratorul nostru d. inginer C. Stan în fața forurilor competente a o soluționa în conformitate cu decretul de revizuire a cetățenilor, d. N. Creve-

dia, scrie în „Porunca Vremii”, un interesant articol din care extragem următorul pasagiu:

„Ei nu numai că n'au vrut să-și însușească aspirațiile noastre, dar au activat împotriva lor. Gazetele evreiești au susținut întotdeauna ideile de stânga și anume de stângă extremă. Comunismul în România a fost bună taină cu marile oficine din Sărindar, din Ardeal și cu surorile lor roșii din Basarabia. Sub masca umanitarismului și a reportajului social lacrimogen, prin denigrarea ori tăcerea tuturor valorilor românești, târtele din presă creiau în opinia publică un vinovat spirit defetist, rodeau în fiecare zi stâlpii existenței noastre ca stat, sânge și spirit. În vreme ce ridicau în slăvi opera unor Lenin și Stalin, în vreme ce deplângeau pe Abisinieni — vă întreb: câte pagini au închinat jidovii noștri din Sărindar Bisericii și școalei naționale, câte Armatei? În schimb, paginile lor semnate de harbării cu nume de Voevozi, spurcau, în fiecare zi, tot ce aveam noi ca per-

sonalități și înjghebare națională. Umanitariștii din Sărindar au luat partea Abisinienilor, au plâns soarta Spaniei și pe a Chinei, a Burilor, a Eschimoșilor și Patagonezilor — numai de a noastră de-aci nici nu s'au sinchisit. Pe noi, Sărindarul ne-a prezentat întotdeauna străinătății, ca pe niște orientali retrografi, ca pe niște țigani și ca pe niște sălbaticii!

Aceasta a fost atitudinea acestor ultimi năvălitori pe pământul acesta căruia i-au dărâmat Bisericele, i-au maculat icoanele și au încercat să-i spargă idealurile; pe pământul acesta pe care ei, în complicitatea cu porcii noștri autohtoni din partidele democratice, și-au înălțat temple, block-hausuri, vile de argint, osânză pe umeri și dreptul de a dicta!"

MARTIRAJUL SLUJITORILOR BISERICII ORTODOXE DIN RUSIA SOVIETICA. — Prigoana împotriva bisericii pravoslavnice ia forme tot mai violente în U. R. S. S. Peste 20 de capi ai bisericii au fost deunăzi arestați de către organele G.P.U.-ului și condamnați la moarte sub pretextul că au acționat împotriva intereselor statului. Iată numele câtorva din ei: Teofan Tuljakoff, mitropolit al Nișni — Novogorodului, episcopul Pitirim Kryloff, episcopul Lebedeiev, mitropolitul Vitaly, mitropolitul Vissarion Sorin din Moscova, episcopul Purlewski din Sergatseh, episcopul Koroboff din Wetluga, episcopul Maslowoki din Rjasan, etc.

La Leningrad a fost recent condamnat și executat episcopul Benedict Plotnicoff. În Siberia sunt judecate acum alte 119 înalte fețe bisericești și vor avea cu siguranță aceeași tristă soartă. În aceiași situație tragică se află și mitropolitul Sergius din Moscova, capul suprem al bisericii ortodoxe ruse, acuzat

că ar întreține legături cu emigranții ruși, aflați în diferitele țări ale Europei. Și numărul victimelor crește mereu.

PACE ȘI BUNA INVOIRE. — Sf. Sinod a hotărât ca în ziua de 13 Martie să se officieze în toate bisericile din țară slujbe religioase pentru pacea și liniștea țării.

Regăsirea tuturor Românilor sub semnul religiei creștine prezintă o deosebită semnificație morală și națională. Pacea internă realizată prin biserică și învățătura lui Hristos este un act de cea mai nobilă tradiție românească a cărei actualizare este deosebit de fecundă. Unirea poporului român într-o singură credință, reprezintă un imperativ al vremii noastre. Cu atât mai mult această unire va fi valoroasă cu cât în sprijinul ei stau „preoții cu crucea'n frunte" — vechiu simbol al forței noastre de totdeauna.

REGLEMENTAREA PRESEI. — Am cerut-o de mult și o dorim, cât mai repede, realizată. Desigur că nu poate fi vorba numai de reglementarea presei, ci și de definirea profesiunii de gazetar, compromisă de nechemați, de semidocți, de ratați, de escroci și de jidani. Nu trebuie să se uite însă că drepturile românilor merițoși e normal să rămână câștigate și valabile pentru totdeauna.

Noi cerem izgonirea din presă a tuturor jidanilor. Jidanii să fie liberi să scrie, dar în idiș. Pentru români e necesar să se facă o îngrădire: de studii de moralitate. Profesiunea de gazetar nu trebuie să mai fie o profesiune de care să-ți fie rușine. De acum înainte să nu mai intre în presă decât acei cu studii superioare. Pentru patroni

deasemenea trebuie să se stabilească anumite condițiuni: garanții de plată a salariilor... Dar mai este o problemă: aceia a editurilor. Toate editurile trebuiesc naționalizate. Cu edituri jidovești nu se poate concepe o naționalizare a scrisului.

Reglementarea presei face parte dintr'o problemă mai vastă: aceia a scrisului românesc. Cerem ca ea să fie, prin urmare, rezolvată integral și în spirit naționalist.

Cât privește micile avantagii pe cari le aveau până acum ziaristii, credem că este drept ca ele să fie menținute, căci reglementarea presei în nici un caz nu trebuie să fie un mijloc de răzburare politică împotriva huliței bresle a gazetărilor.

În numărul viitor vom reveni mai pe larg asupra problemei presei.

O DONAȚIE DE MARE VALOARE PENTRU BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII DIN CLUJ. — Maiorul Iulian Marțian, un pasionat arheolog, descendentul unei vechii familii grănicerești din Năsăud, membru al Academiei Române, trecut recent la cele eterne, a adunat de pretutindeni, din țară și străinătate, cheltuind o avere fabuloasă, obiecte și scripte arheologice de mare preț cari dovedesc cultura străbunilor noștri români și daci precum și existența noastră pe plaiurile daco-romane înainte și după năvălirea popoarelor barbare. Această colecție, după moartea reprezentantului Iulian Marțian, a rămas în posesia văduvei și fratelui său Liviu Marțian, cari au contribuit materialicește în mare măsură la opera defunctului. Deunezi d. Liviu Marțian din Cluj, de acord cu văduva lui Iulian Marțian, a comunicat — prin d. a. vocat dr. Petre Metes — rectoratului Universității din Cluj, că este hotărât să doneze colecția adunată

bibliotecii Universității „Regele Ferdinand”. Predarea solemnă a colecției Marțian, care se cifrează la câteva milioane lei, se va face zilele acestea. Este un gest prea elocvent, spre a fi nevoie să se insiste asupra lui.

ROLUL MANASTIRILOR. — Prorintele D. Furtună publică în revista „Viitorul” un interesant articol despre rolul cultural și social al mănăstirilor. Amintește cu această ocazie de școala dela Târgu-Neamț, care avea un caracter special, susținută fiind de mănăstirea Neamțului. Școala aceasta a fost înființată la 1853, având ca prim profesor pe ieromonachul Isaia Teodorescu, figura trecută la nemurire de Creangă în al său „Popa Duhu”. Același rol ar putea să-l aibă și astăzi mănăstirile, susținând instituțiile culturale. Ajutorul moral și material al sfintei mănăstiri a Neamțului făcuse la Târgul-Neamț cu mult mai mult decât celelalte. Era o adevărată operă socială, într'un oraș apropiat. Școala luase un avânt demn de semnalat. Operă similară a făcut, pentru această vreme, mănăstirea Vorona din jud. Botoșani, și anume într'un sat apropiat. Marele Veniamin dăduse același semn de biruință culturală. la 1805, în apropierea orașului Iași, la Socola, fiind susținut prin contribuția tuturor mănăstirilor din Eparhie. Operă minunată, în legătură cu mulțimile orașelor. Opera sfântă de care e timpul să se lege, într'o adevărată frăție, clerul monahal din codri cu clerul de mir din văltoarele lumii. Exemplul școlii dela Târgul-Neamț este concludent. Bună este tipografia creștină la Snagov, bună este la Govora, bună este la Neamț. Dar să desfacem această izolare și să susținem înstituția aceasta de lumină în centrele orașenești — și am vedea că opera lor crești-

nă va avea un avânt superior cu adevărat de folosință vie, națională și socială. Așa e cu școala, așa e cu ajutorul săracilor, așa e cu ziaristica bisericească, așa e cu predica, așa e cu lucrarea științifică, așa e cu spitalul, așa e cu moralizarea masselor, așa e cu tipografia, care nu se cuvine să fie cu pecetea vicleanului diavol.

„NATURA”. — Excelenta revistă „Natura”, care apare lunar sub îngrijirea d-lor G. Țițeică, G. G. Longinescu și Octav Onicescu, profesori universitari, aduce în ultimul ei număr, un bogat și variat material științific, din care desprindem:

Doctorul Istrati de *Constantin Kirilescu*; Vânătorul nostru alpin de pădure și de stepă de *dr. R. I. Călinescu*; Mamuții din ghețurile Siberiei de *dr. Mircea Paucă*; Cultura cafelei în America Centrală de *Herta Călinescu*; Descoperirea elementelor de *C. A. Belcot*; Mama și copilul de *Maria G. Longinescu*; Actualități tehnice de *ing. I. I. Prundeanu*; Pieile Roșii de *Jean Stoescu-Dunăre*; Note și dărij de seamă; Academii și societăți științifice; Insemnări; Cărți și Reviste.

CALITATEA DE FUNCȚIONAR ȘI EXERCITIUL PROFESIUNEI DE PUBLICIST. — Ministerul de justiție comunică: „Faptul de a colabora la publicațiuni aparținând partidelor politice pentru chestiuni interesând politica externă, literatura, științele, artele, sau alte asemenea nu este suficient pentru ca acel care primește o retribuțiune dela autoritatea publică să fie socotit a fi aparținând grupării politice ale cărei vederi le sprijină publicațiunea. Incompatibilitățile prevăzute de legile speciale între ca-

litatea de funcționar și exercitiul profesiei de publicist rămân neatinsse”.

„OMUL ZILEI” LA RESIDENZ-THEATER DIN MUNCHEN. — „Residenztheater” din Munchen, socotit ca unul din cele mai renumite teatre din Europa, a înscris în repertoriul său comedia d-lui Ion Sân-Giorgiu „Omul Zilei” sau „Comedia democrației”.

„Omul Zilei” a fost reprezentată în 1930 cu un succes răsunător la Teatrul Național din București iar în 1933 la Teatrul Național din Zagreb și la Teatrul Landes Theater din Sibiu.

Comedia d-lui Ion Sân-Giorgiu va vedea lumina rampei la Munchen la începutul stagiunii de toamnă.

PRIETENIA ITALO-POLONĂ. — Amiciția italo-polonă, care va fi din nou consacrată prin viitoarea vizită a d-lui Beck în capitala Italiei are o bază seculară în viața spirituală, în raporturile artistice și culturale, și în tradițiile renașterii naționale a celor două mari popoare.

Italia și Polonia sunt într-o epocă de înălțare și forța celor două tinere națiuni în Europa se consolidează fără pericol reciproc și fără interferențe stingheritoare.

Situate, una și alta, în sectoarele marginale ale basinelor dunărean, ele au interese comune în ce privește echilibrul și permanente motive de concordanță. În fața presiunii bolșevice cele două țări sunt deosemeni și în mod necesar solide, penetrarea celor dela Moscova spre Occident fiind inadmisibilă pentru ambele state.

Intr-o epocă definitiv depășită, se încercase să se considere funcțiu-

nea europeană a Poloniei pe planul statelor minore și satelite. În Italia însă, în nici un moment după război, nu s'a evaluat astfel forța și rolul Poloniei. Din contră regimul fascist a socotit întotdeauna că independența Poloniei este de absolută necesitate pentru Europa, și a urmărit cu vie simpatie eforturile stăruitoare ale politicii polone având drept scop asigurarea autonomiei sale.

În acest domeniu d. Beck și-a câștigat merite neșterse pentru prestigiul, forța și independența ce le-a dobândit pentru Polonia.

Italia recunoaște Poloniei funcțiuni istorice nu numai în zona orientală ci și în sectorul dunărean.

Frontierele orientale ale Poloniei constituie granița orientală a civilizației latine și pentru aceasta ele trebuiesc socotite sacre. Cu aceste sentimente de înțelegere leală, de amicitie și de solidaritate, națiunea italiană va saluta pe reprezentantul tinerei și puternicei Polonii.

„LIBERTATEA”. — A apărut nr. 4, anul al 16-lea din revista bilingvă „LIBERTATEA” economică, politică, socială, culturală de sub direcțiunea d-lui inginer Ion P. Gîgurtu, cu următorul sumar:

N. I. Herescu fericirea în filozofia antică; Nicolae Steinhardt; gânduri despre câțiva scriitori englezi; Vlaicu Bârna: Turism și Economie; St. Antim: Tocmelile agricole; A. Iordan: Acum un veac; G. S. Cronica politică externă. Note, comentarii, observațiuni: Ordine și justiție, înarmarea navală a Japoniei; cât costă Abisinia; Flota americană, comerțul exterior în 1926; Sărbătorirea profesorului Ion Petrovici; recenzii și biografii. Un exemplar în 20 pagini, 10 lei la tot chioșcarii și librării. Bioururile București I, Calea Victoriei 63. Telefon 3.37.81, cec poștal 1.225.

CANTUL POPULAR AROMĂNESC. — Ioan Caranica profesor de muzică la școala Normală de învățători din Cluj, a cules și a redat într'o excelentă notațiune muzicală un număr de 130 melodii populare aromânești. Este un document de valoare. Avem, după cum se vede și muzica noastră aromânească. Cele 130 melodii culese de d. Ioan Caranica reprezintă caracterul muzical al poporului nostru din Nordul Macedoniei și al Fărșeroșilor (adică păstorii nomazi din Albania). Aceste melodii cuprind cântece de dor, de dragoste, doine, balade cântece haiducești. În această lucrare cercetătorul va găsi o mulțime de cântece (ed. la Nr. 113—130) de nuntă, așa cum se cântă la Aromânii din regiunea Veriei. Ele sunt aranjate în mod cronologic dela începutul până la sfârșitul nunții.

Intrucât textul literar al acestor 130 de melodii este redat în limba română cultă, orice cercetător poate să-și dea seama de ideea călăuzitoare a fiecărui cântec. Caranica a avut, deci, o idee foarte bună ca pentru cei ce nu cunosc dialectul nostru, să le dea textul în limba română. Cine cunoaște colecția de cântece similare a d-lui Mihail Vulpescu, profesor la Academia Regală de Muzică din București, va putea mai bine aprecia valoarea lucrării d-lui prof. Caranica. Cântecele de nuntă astfel cum ni le-a redat d. Caranica vor interesa, în gradul cel mai înalt, pe cercetătorii specialiști.

ORGANIZAȚII BOLȘEVICE CAMUFLATE. — Deunezi s'a ținut la Paris un mare prasnac, „Asociația prietenilor Uniunii Sovietice” și-a sărbătorit un deceniu de existență. La banchetul jubilar au participat nu mai puțin de 300 de delegați din diferite provincii ale Franței. Secretarul general, un a-

nume Fernand Grenier, în cuvântarea rostită, a relevat cu acest rîlej că „Asociația” numără peste 70 mii de membri. Un general sovietic, prezent la banchet, a adus „salutul înflăcărat” al Moscovei, exprimându-și „deosebita” satisfacție de a putea vedea o asemenea frumoasă „activitate”. Se știe că organizații bolșevice similare există în toate țările democratice, mai mult sau puțin deghizate. Ele desfășoară o intensă propagandă în favoarea U.R.S.S.-ului, urmărind pe deoparte să distrugă orice mișcare naționalistă—și pe de altă parte să atragă cercurile politice conducătoare în orbita nefastei politici bolșevice. Oficialitățile prea puțin știu că aceste organizații sunt punctele de sprijin ale vastului aparat de spionaj sovietic și ale G. P. U.-ului din afara granițelor Rusiei. În timp ce „Prietenii Uniunii Sovietelor” francezi sărbătoreau „marele eveniment” jubilar, poliția engleză a capturat 4 spioni, cari erau în posesia unor importante secrete militare engleze, ce urmau să le predea U.R.S.S.-ului. Cercetările întreprinse au dus la stabilirea unor grave constatări. Cei 4 spioni făceau parte din „Asociația prietenilor Uniunii Sovietelor” care figurează și în Anglia.

Asemenea uluitoare descoperiri s'au făcut și aiurea. În Bulgaria, bunăoară, aceiași agenți, grupați în aceeași „Asociație” clandestină, au săvârșit deunăzi un atentat împotriva scriitorului anti-comunist Solon-gewitsch, la Sofia, care a costat viața soției acestuia, și a unei emigrante ruse, care-i însoțea. l

TABLOURI CORREGGIO IN COLECȚIA NOASTRA REGALĂ. Revista „Gazette des Beaux Arts”, în numărul din Ianuarie c. înseamnă la loc de cinste, un studiu al domnului Al. Busuioc-

nu, asupra unor opere de mare valoare din colecția noastră regală. E vorba despre trei tablouri de Correggio. Unul, reprezentând pe cei patru evangheliști; al doilea, O închinare a magilor și al treilea, O madonă, fragment — după cum justifică autorul — din opera: Închinarea păstorilor. Acest fragment e singurul rămas din tabloul lui Correggio, prezentând, deci, pe lângă valoarea lui artistică și una de interes istoric cultural.

COMISIA NATURALIZARILOR S'A DESFIINȚAT. — Pe ziua de 24 c. a încetat să funcționeze comisia naturalizărilor. Naturalizarea urmează a se acorda pe viitor numai prin lege și în mod individual — conform art. 11 al noiei Constituții.

Dosarele de naturalizări aflate în curs de lucrare, vor fi înaintate Ministerului Justiției care le va da curs în măsură ce ele vor fi completate cu actele necesare.

VARȘOVIA AȘTEAPTA INTENSIFICAREA ACȚIUNII KOMINTERNULUI. — Opinia publică din Polonia este extrem de sensibilă față de tot ce se petrece în republica vecină sovietică.

Ultima declarație a lui Stalin, în care amintește de revoluția mondială, ca necesitate vitală pentru un stat marxist, înconjurat de state capitaliste burgheze, a produs o vie reacțiune în cercurile politice și presa poloneză.

Scrisoarea lui Stalin, publicată în ziarul „Pravda”, oficiul partidului comunist panrus este considerată în Polonia ca prevestirea unei ofensive a Kominternului îndreptată în primul rând contra țărilor limitrofe.

Anunțarea întăririi legăturilor cu

grupările marxiste din țările capitaliste și intensificarea înarmărilor terestre, navale și aeriene sunt semne că URSS-ul urmărește declanșarea revoluției mondiale. Nu este exclus ca metodele de agitație comunistă vor fi întărite prin amenințările de natură militară. Moscova nu mai împarte statele străine în fasciste și democratice ci le consideră în bloc capitaliste deci dușmane Sovietelor. Această nouă concepție merită toată atenția.

INARMARILE MARITIME ALE UNIUNII SOVIETICE. — Când în ziua de 30 Decembrie, anul trecut, a apărut un decret despre înființarea unui comisariat special al marinei de război în fruntea căruia a fost numit Smirnov s'a dovedit clar, că guvernul sovietic pregătește o reorganizare radicală a flotei sale de război. Uniunea sovietică vrea să devie o putere maritimă de primul rang cu toate mijloacele ce-i stau la dispoziție.

Comisarul Smirnov a și anunțat, în acest scop, că marile șantiere de construcții navale din Leningrad, Odesa, Nicolaev și alte orașe, vor fi mărite și modernizate pentru a putea construi puternice bastimente de război în URSS, fără să recurgă la comenzi în străinătate.

Paralel cu intrarea flotei de război merge fortificarea coastelor. În special Kronstatul și Vladivostoc au fost modernizate și aprovizionate cu o puternică artilerie de coastă de calibrul lung. Deasemenea au fost înființate baterii motorizate de artilerie, care în mod rapid pot interveni în punctele amenințate.

În ce privește personalul flotei de război sovietice, din declarațiile lui Smirnov reiese că acțiunea de purificare este departe de a fi terminată.

Actualul comandant al flotei sovietice, din Extremul Orient, Kir-

jev a căzut în disgrăție și va fi înlocuit cu Kuznetzov, un tânăr ofițer, care a absolvit școala militară navală abia în 1936.

Se naște deci o întrebare firească: cu toată puterea tehnică a flotei de război sovietice poate ea oare de a reprezenta o forță reală, când este necesară o acțiune de purificare a cadrelor ei și când posturi de răspundere sunt ocupate de tineri neexperimentați?

CONSULATELE AUSTRIACE DIN SPANIA BOLȘEVICA AU FOST LICHIDATE. — Guvernul spaniol din Barcelona a fost înștiințat oficial de către guvernul din Viena că toate consulatele austriace din Spania vor fi închise. Consulatele din Madrid, Valencia și Barcelona au și fost lichidate.

ORGANIZAREA SINDICATELOR ÎN SPANIA NAȚIONALISTĂ

— Guvernul naționalist din Spania a hotărât, în ultimul Consiliu de miniștri, organizarea noului stat pe baze sindicaliste.

Iată ce-a declarat ziaristilor, în această privință, d. Gonzalez Buono, ministrul Acțiunii Sindicale: „Organizația sindicalistă va fi totalitară, unitară și erarhică; ea va avea loc sub o formă de sindicate inspirate de spiritul mișcării naționale. Sindicatul va face cunoscut Statului problemele producției și va fi instrumentul soluțiilor pline de dreptate. Sindicatul va coordona eforturile inițiativei private, și le va îndrepta spre marea Spaniei. Spiritul de miliție, plin de forță și unitate de acțiune, va prezida opera noastră, va asigura fraternitatea tuturor spaniolilor și va face rodnic lucrul lor. Organizația națională sindicalistă va face unirea întregei națiuni”.